

Sv. Ethelreda, kráľovná a opátka

20. júna 2021 ✚ Svätec týždňa

Životopisné údaje

V 7. storočí panoval vo východnom Anglicku zbožný kráľ Anno. Boh mu požehnal dcéru, ktorá sa volala Ethelreda, ale bola známa aj pod menom Audrey. Krásna princezná bola vychovávaná veľmi starostlivo a čím krajšie sa

telesne vyvíjala, tým nábožnejšou sa stávala. Celá jej bytosť javila nadobyčajnú lásku k pokore a panenskej čistote.

Mocný knieža Givirov, Tonbrecht, požiadal kráľovských rodičov o ruku Ethelredinu. Záujem kráľovstva to požadoval, aby mu svoju dcéru za manželku dali. Nábožná dcéra poslúchla rodičov a vydala sa za Tonbrechta. Keď mala urobiť ten vážny krok, modlila sa k Bohu celú noc a prosila o milosť, aby panenstvo i v manželskom stave neporušené zachovať mohla. A Boh vyslyšal jej vrúcnu modlitbu. Tonbrecht prisľúbil jej, že bude s ňou žiť ako brat so sestrou. A sľub svoj nezrušil.

O niekoľko rokov umrel jej cnostný manžel. Ethelreda išla na ostrov Ely a tam viedla pustovnícky život. Jej radosťou bolo, keď mohla vzdialená od márnosti sveta slúžiť Bohu. Modlila sa, rozjímalala o nestálosti ľudského života a prespevovala chválospevy Bohu. Za päť rokov slúžila v pokore a kajúcnosti Bohu. Kráľ Northumbrijský, Egfríd, počul o jej cnostiach a kráse a požiadal ju za manželku. Ethelreda mu riekla, že ju viaže sľub večnej panenskosti a nemôže sa stať jeho manželkou.

Egfríd jej slúbil, že i v manželstve s ním môže panenskosť svoju zachovať a podľa vôle Bohu slúžiť. A Ethelreda podala roku 659 ruku svoju kráľovi. Čím viac manželia zmysly svoje na uzde držali, tým vrelšie sa milovali, tým horlivejšie pokračovali v kresťanskej dokonalosti. Kráľovná bola matkou svojich poddaných; chudobných podporovala, o nespravodlivo utláčaných sa zaujímalala, veriacim bola príkladom nábožnosti a pokory. Tak žila dvanásť rokov na dvore kráľa Egfrída. I zatúžilo jej srdce po samote. Neprestajne prosila svojho kráľovského manžela, aby smela do kláštora vstúpiť. Kráľ konečne vyslyšal jej úpenlivé prosby.

Roku 671 vstúpila Ethelreda do Coldinghamského kláštora, ktorý kráľova teta, sv. Ebba, ako opátka riadila. Sv. biskup Vilfríd jej podal kláštorné rúcho a prijal jej slávny sľub. Za rok prevyšovala svojím zbožným a prísny životom všetky svoje sestry. Na ostrove Ely dala vystavať s veľkými nákladmi kláštor, a zanedlho bola vymenovaná za jeho opátku. Mnohé vznešené panny vstúpili do jej kláštora a ona im bola starostlivou matkou a príkladom, ako majú svetom opovrhovať a o svoje duševné spasenie sa starať. Žila veľmi prísne, za deň len raz jedávala, nosievala drsné rúcho, od polnoci až do rána zotrvala v modlitbách a vo sv. rozjímaní. Sedem rokov riadila kláštor a viedla svoje sestry k Bohu.

Roku 670 pustošila Anglicko morová rana. I niektoré kláštorné panny boli ňou zachvátené. Sv. Ethelreda ošetrovala ich obetavo a tak i ona sa nakazila. Lež i v zhubnej nemoci bola im najkrajším príkladom, ako

pokorne trpieť a do vôle Božej odovzdávať sa majú. Keď jej lekári na hrdle morovú hľuzu rezali, hovorila: «*Čo na hrdle trpím, sama som zavinila. Rozpamätám sa; že som v mladosti zbytočnú ozdobu na hrdle nosievala. Bolo to ľahkomyselnosťou mladosti, že som hrdlo drahocennou okrasou ozdobovala. Teraz ďakujem Bohu a zvelebujem Jeho milosrdenstvo, že práve v tom úde bolesť cítim, na ktorom som rada skvostné okrasy nosievala. I myslím, že Boh preto na mňa nemoc dopustil, aby som zadosť urobila za svoju veľkú ľahkomyselnosť. Na miesto zlata a perál mám teraz na hrdle zapálenie a morovú hľuzu.*»

I vyznala sa zo všetkých hriechov svojho života, ďakovala so slzami v očiach za veľkú bolesť, ktorú Boh na ňu dopustil, aby sa od pozemskosti celkom očistiť mohla, ako zlato v ohni, a usnula tíško v Pánu, odovzdajúc čistú dušu svoju nebeskému kráľovi a ženíchovi 23. júna roku 679. Jej panenské telo pochovali na obecný cintorín, ako si to sama pri smrti žiadala. Roku 695 otvorila jej hrob sv. Sexburga, jej sestra. Ctihodný kňaz Beda píše, že telo sv. Ethelredy bolo neporušené a rúcho jej celkom zachované. Mnohí, ktorí sa len dotkli jej ostatkov, boli zázračne uzdravení. Sv. Ethelreda sa vyobrazuje v mníšskom rúchu, ako drží Umučenie v ruke, s korunou pri jej nohách.

Poučenie

Zachovanie panenskej čistoty, zapieranie seba u sv. Ethelredy mali svoj základ v poznaní sv. náboženstva a milosti Božej. Skrze sebazaprenie stala sa svätá Ethelreda, ako všetci svätí, milosti Božej hodnou. Veď počiatok dokonalosti je opravdivé sebazapieranie. Preto niet svätého, ktorý by sa nebol snažne zapieral. Kresťan, keď chceš ako rozumný človek žiť, musíš sa zapierať. Rozum tvoj nebude panovať, keď neodoprieš svojim zmyslom, čo od teba požadujú. Sv. Ethelreda bola presvedčená o pravde slov sv. Písma (Múd 11, 16): «Čím kto hreší, tým i trápený býva.»

Ona viedla vždy bohumilý život a predsa pri svojej smrti vyznala, že Boh dopustil na ňu bolesť pre chybu ľahkomyselnej mladosti. A bolesť tú rada znášala. Kresťan, často sa môžeš presvedčiť, že Boh tresce človeka práve tým, čo je jeho obľúbeným hriechom. A Boh to dopúšťa preto, aby ľudia poznali, čo majú očakávať tí, ktorí len v radoostiach a rozkošiach svoje dni trávia, ktorí nemajú inej túžby, len aby dobre jedli, pili a nádherne sa šatili.

Modlitba

Ó Bože, ráč na príhovor sv. Ethelredy popriať, aby sme sa na tele a duši zapierali, žeby sme tak po ceste cnosti vždy kráčať mohli. Skrze Ježiša Krista, Syna Tvojho, Pána nášho. Amen

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-ethelreda-kralovna-a-opatka/>